

единый, дордѣ живѣлъ въ Цариградѣ прѣвель на русскы Евангеліе-то отъ най-добры-ты Грыцкы списъци, и другій, освѣнъ дѣто ся занимавалъ да истѣкми пълнѣ Русскѣ-тѣ лѣтопись, та писалъ нарядѣ Историѣ-тѣ на Великы-ты Русскы князіе, ами написалъ още и живота на Св. мит. Петра, и прѣвель отъ Грыцкы много другы духовны и полезны книги. Слѣдъ него и Фотія, кога-то ся прѣсѣклы вече сношенія-та на Руссы-ты съ Грыцѣмъ, и образованіе-то повече испаднѣло. Не останѣло вече като напрѣдъ училища; устны-ты проповѣди нѣсамо ся замѣлчѣлы, ами живата проповѣдъ ся считала даже като ересь; за священники ся рѣкополагали таккы хора, кои-то едвали знаяхъ да прочитатъ; а по-учени-ти ся занимавали да описвать житіета-та на Русскы-ты святіи, или да събиратъ все-що имъ идѣло отъ рѣкы. Трима душъ отъ тѣхъ само были по-горни отъ свои-ты съврѣмenniци, и тѣ сѣ: Прѣп. Іосифъ Волокаламскый, — учитель на вѣрѣ-тѣ; Ниль Сирскый учитель на аскетическыя животъ, и мит. Макарій съчинитель на житія. По-нататѣкъ въ царуваніе-то на Ивана IV-ый, Стоглавый Съборъ (1551) опрѣдѣлилъ, та ся отворило както въ Москвѣ и по другы-ты градища народны училища, въ кои-то учителствуваѣли Священники-ти и диаконы-ти; тогава все (1553 г.) ся нарядила и първа-та печатница въ Москвѣ. Но това появлено камъ образованіе-то стремленіе ся подавило отъ страхова-ты на Грознаго въ послѣдни-ты му години, както и отъ настанѣлѣ-тѣ наскоро слѣдъ тѣхъ буря въ врѣмя-то на Самозванци-ты, и ся възродило пакъ чякъ въ царуваніе-то на Михаила Теодоровичъ.

Тогашно-то невѣжество отъ еднѣ странѣ, и вкоренены-ты у народѣ суевѣрія отъ другѣ могли да отворятъ пѣтя на различни ереси и расколы въ Русскѣ-тѣ черковѣ. По-силни отъ тѣхъ были жидовствующа-та ересь и расколъ-тъ на брьснари-ты. Той, основанъ отъ нѣкой си безвѣрникъ Карпъ — брьснаринъ и единъ диаконъ Никита първѣ (1371 г.) ся появилъ въ Псковъ, а отъ тамъ послѣ ся прѣнесълъ и въ Новгородъ, и училъ че не было дѣйстви-телно рѣкополаганіе-то на священники-ты, кои-то по тогавашныя обычаи ся поставяѣли съ нѣкаквѣ си заплатѣ, затова истинни-ти Христиане трябало да странятъ отъ тѣхъ. Новгородскый Архиепископъ му отлѣчилъ отъ черковѣ-тѣ основатели-ты Карпа и Никита, а раздраженный отгорѣ имъ народъ гы удавилъ въ Волховѣ. Нѣ безъ да глѣдалы на това, секта-та имъ ся усилила още повече, и Великый князь Димитрій Донскый побързалъ да извѣсти затова на Цариградскый патрикъ, кой-то гы съвѣтувалъ да не коренятъ зло-то съ насиліе, ами съ убѣжденіе, и испратилъ отъ странѣ-тѣ си